Karen Margrethe Jensen, København (Koml.) ..... 100 Kr. 2. Gang.
Alfrida Striegler, Middelfart (Koml.) ..... 100 - 2. —
Dagmar Poulsen, Venø (Aspargesdyrkn.) ..... 50 Kr. 2. Gang.
Charlotte Haslund, Taulov (Husmand) ..... 150 - 1. —

Hvad jeg kom til at tænke paa, da jeg læste om Dansk Kvindesamfunds Fest i København.

(Forsinket paa Grund af Pladsmangel.)

Da jeg forleden sad og læste Beretningen i »Kvinden og Samfundet« om Jubilæumsfesten, da fik jeg næsten Taarer i Øjnene. Jeg sagde til mig selv: »Jamen det var jo da en Glædesfest, hvorfor saa græde«. Men alligevel meldte der sig vemodige Tanker og vilde med. Jeg kom saa levende til at mindes de mange, som havde lidt for Kvindesagen, særlig dem, der først havde meldt sig, og som havde baaret den første Tids Møje og Besvær, som havde taalt saa megen Spot og Latter, og som maaske af den Grund havde fældet mange Taarer. Hvorfor havde de lidt saameget? Jo, fordi at vi, som kom bagefter, kunde faa lettere og lysere Kaar. De var Rydningsfolk. De fleste er vel døde, men en og anden Veteran er endnu levende, og vi vil give dem, der endnu lever, vor bedste Tak.

Og nu vi, som tilhører et yngre Slægtled, har vi da ikke ogsaa maattet kæmpe. Jo vist har vi saa, men da var de første Mure om den ældgamle Fæstning, som hedder gammel Fordom, Skik og Brug, dog begyndt at vakle, og de unge, som har meldt sig senere, kender endnu mindre til Kampen end vi.

Jo vist har ogsaa vi maattet kæmpe, tit med blussende Kinder og bankende Hjerte for den Sag, som vort Hjerte havde kær. Og kæmpe for vor egen Personligheds Ret til at faa Lov til at være saaledes, som vi fra Skaberens Haand var udrustet, med de Evner og Ejendommeligheder, som netop vi ejede.

Tit var det ikke let, for fra fordums Tid var Grænserne afstukkede for Kvinden, vovede hun sig udenfor dem, ja saa gik det galt, saa var hun straks »ukvindelig«. Og meget andet blev der sagt. Men nu er Isen brudt, nu er Striden ikke saa haard længere. Endnu sidder der en Del Skumleri og Kritik omkring i Krogene, men det kommer sjældent aabenlyst frem.

Men nu vort Fremtidsland, som vi allerede saa smaat begynder at tage i Besiddelse. Hvorledes vil vi finde os til Rette i det?

Vi vil komme i Forhold til mange Sager, som fordum kun Mændene havde med at gøre. Vi vil, sammen med Mændene, blive stillet overfor mange Spørgsmaal, Skolespørgsmaal, Kirkespørgsmaal, Spørgsmaalet om vore Fattiges Forsørgelse og Ædruelighedsspørgsmaalet og meget andet.

Jeg synes, at Kvinderne paa Ny Zeeland har givet os et godt Eksempel til Efterfølgelse, hvad Ædruelighedssagen angaar. For en Tid siden læste jeg i et Blad, at Kvinderne paa den fjerne Ø havde været med til at stemme mellem 4 og 500 Beværtninger ned.

Intet Under, at Beværterstanden er Kvindesagens værste Modstander.

En stor Ære for Kvinderne synes jeg!

I et andet Blad læste jeg, at paa Ny Zeeland fik ingen Dranker eller Spiller noget offentligt Tillidshver. Hvorfor? Jo, fordi Kvinderne stemte dem ud. Jeg synes, det er de rette Linier, de *der* har vist os. Gid mange danske Kvinder vilde følge dem. I et andet Blad: »Dansk Ungdom« stod der for en Tid siden en lille Artikel om Kvindevalgretten i Australien. Det var, da Australiens Førsteminister ifjor var i London, at han blev spurgt om, hvorledes Kvindernes Valgret virkede i hans Land. Han udtalte, blandt andet, følgende:

»Kvindernes Deltagelse har ikke særlig gavnet noget enkelt Parti, men er kommen dem alle til Gode; hovedsagelig har man mærket Kvindernes Indflydelse der-